

НЕБЕСНА КРИНЦЯ

*А хто питиме воду, що
Я йому дам, прагнути
не буде повік, бо вода,
що Я йому дам, стане
в нім джерелом тієї води,
що тече в життя вічне.*

№ 12 (127)
грудень 2023 р.

*Всеукраїнська щомісячна християнська газета
Розповсюджується безкоштовно. Друкується на пожертви читачів*

Тієї ночі, коли народився Христос, пісню хвали Богові співали тільки ангели. Ніхто з людей, окрім Йосипа з Марією, навіть не здогадувався, що Сам Бог у людському тілі прийшов на стомлену гріхом землю. Божий Син за Своїм походженням був із простої сім'ї, а народитися Йому довелося в стайні для худоби, оскільки батьки Ісуса не змогли знайти жодного місця у Віфлеємських заїздах, які були переповнені прибулими на перепис людьми. Але поява на світ Спасителя світу саме в стайні була не випадковою. В духовному значенні Він є тим Божим Ягням, Яке мало бути заколене за гріх усього світу. Першими отримали звістку про народження Христа від ангела Господнього пастухи, що стерегли отари в полях. Раптово поруч із першим ангелом з'явилося безліч інших, і всі вони славили Господа чудовою піснею хвали.

«А в тій стороні були пастухи, що ночували в полі та стерегли вночі отари свої. І ось Ангел Господній з'явився їм, і слава Господня осяяла їх. І великий страх огорнув їх. Та ангел промовив до них «Не лякайтесь, бо ось я звіщаю вам велику радість, що буде всім людям. Бо сьогодні в місті Давидовім народився вам Спаситель, Який є Христос Господь! І ось вам ознака: ви знайдете Дитинку сповиту, яка лежатиме в яслах». І зараз з'явилося із ангелом численне воїнство небесне, хвалячи Бога і промовляючи: «Слава на вишніх Богу, а на землі – мир між людьми доброї волі!»

А коли ангели знялися від них на небо, то пастухи казали один до одного: «Ходімо ж до Віфлеєму та побачимо те, що Господь об'явив нам».

І пішли вони поспіхом, та й знайшли Марію і Йосифа, та Дитинку, Яка лежала в яслах. І, побачивши Його, вони розповіли все, що було їм звіщено про це Немовля. І всі, слухаючи, дивувалися тому, що розказували їм пастухи.» (Лк. 2:8–18).

Із стародавніх історичних джерел відомо, що коли в єврейській сім'ї народжувався син, то біля дому збиралися музики, щоб привітати сім'ю новонародженого. Але для Ісуса тієї ночі замість земних співів звучали небесні гімни, виконавцями яких були ангели. Все небо раділо чудесному втіленню Спасителя світу, бо виповнилася повнота часу і прийшов у виконання Божий план спасіння людей. Коли ми читаємо євангельську звістку про Христове Різдво, нас вражає той факт, що Його народження відбувалося в дуже бідних умовах.

РІЗДВЯНА ПІСНЯ

Можна було б сподіватися, що Він мав народитися в палаці чи в якомусь багатому помешканні. Але так не сталося, тому що Бог вирішив прожити звичайне людське життя, відмовившись від особливих переваг перед простими людьми. Тому першими прийняли звістку про народження Христа прості пастухи, яким доводилося важко працювати та цілодобово пильнувати безпеку своїх отар. Можливо, саме ці незнатні люди були набагато ближчими до Бога своїми серцями, ніж правителі, вельможі та релігійні вожді в Юдеї.

«В місті Давидовім народився вам Спаситель, Який є Христос Господь!», – так ангел одним реченням відкрив пастухам духовну повноту новонародженого Божественного Немовляти. Перш за все, Він є Спаситель, що виражено в Його імені – Ісус. Потім, Він є Христос – Божий Помазаник, Месія. І, нарешті, Він є Господь, – Бог, що з'явився в тілі. Також ангел дав пастухам ще одну дуже важливу ознаку, за якою вони змогли б знайти Ісуса, – Немовля лежатиме в яслах. За все своє життя пастухи могли бачити в яслах тільки корм для тварин, але аж ніяк не людське дитя. Але новонародженому Спасителю довелося перебувати у такому незвичному місці, як годівниця для худоби. Можливо, тому, що в Слові Божому написано, що Христос – то є Хліб життя. Тобто, кожному, хто приймає Його, Він дає вічне життя.

Сам тільки прихід Божого Сина у світ є доказом безмежної любові Творця до Його творіння. Христос зробив це абсолютно добровільно, бо така була воля Його Отця – врятувати людство. Для святого вічного Бога зодягнутися у людське грішне та смертне тіло є дуже великим приниженням: «Який, будучи за своєю природою Богом, не вважав посяганням бути рівним Богу; тільки ж умалив Він Себе, прийнявши вид слуги, і з вигляду був як людина.» (Фил. 2:6–7). Але Бог не тільки зодягнувся у людське тіло, але ще й помер за наші гріхи на Голгофі у тяжких муках. Тобто, Боже грішне творіння звинуватило свого Творця в безбожності та винесло Йому смертний вирок, засудивши до найжорстокішої страти, яка існувала на той час.

Прихід Христа у світ був дуже великою радістю для всіх праведних людей, які очікували виконання Божих пророцтв про появу Месії. Але для Творця ця радість була нероздільно пов'язана із великою скорботою, – адже Він знав, що Йому доведеться дивитися на страждання та смерть Його Сина. Також Він знав, що заподіють смерть Йому люди – улюблене Боже творіння, заради якого Христос і прийшов у світ. Ангельська пісня, яку чули пастухи різдвяної ночі, була не лише піснею хвали. Це також була пісня перемоги, тому що прихід Христа у світ ніс перемогу над дияволом, гріхом та

смертю. Написано, що Христос вразив диявола в голову, тобто, позбавив тієї влади, яку він мав над людством. У жорстокій та запеклій боротьбі Христос вийшов Переможцем. Ми бачимо, що будь-яка перемога над злом у цьому світі має дуже велику ціну. Для України перемога, яку ми всі так очікуємо, коштує сотень тисяч людських життів. Це найвища ціна, яка може бути заплачена, адже найдорожче для кожної людини – це її життя. Божий Син саме тому і народився в цей світ, щоб покласти Своє життя за грішників та принести їм добре майбутнє у вічності.

Ким для тебе насправді є Христос? Стародавнім історичним персонажем чи Господом і Спасителем? Чи вважаєш ти Його за Сина Божого? А якщо так, то чи виконуєш ти Його Слово? Адже Бог віддав весь суд над світом Своему Синові, бо Він викупив його ціною власного життя. Пастухів, які першими почули про народження Спасителя, посеред ночі осяяло світло Господньої слави. Різдвяна звістка розганяє темряву і страх, приносить на землю світло. Вона свідчить про вічне торжество Правди над будь-яким неправедним задумом, дарує справжню свободу, мир і спокій. «Слава на вишніх Богу, а на землі – мир між людьми доброї волі!», – співали ангели Різдвяної ночі. Ці слова хвалебної пісні з часом стали назвою багатьох християнських гімнів «Слава в вишніх Богу», які оспівують народження Сина Божого. Його життя і служіння принесуть ще більшу славу Богу в небесах, на землі – мир людським серцям та Боже благовоління людям, в яких є Його добра воля. Люди, в яких є Його добра воля, – це ті, які каються в своїх гріхах і приймають Ісуса Христа як Господа і Спасителя. Саме вони будуть розділяти Його славу в вічності. Бог бажає, щоб кожний із нас завжди перебував серед гімнів хвали, які співають в небі ангели. Він запрошує нас приєднатися до небесних пісень, яку виконують Богу ангели, і не лише Різдвяної пори. Апостол Іван, який бачив небо і престол Божої слави, засвідчив про те, що хвала Богові буде лунаати вічно: «І чув я, як кожне творіння, яке на небі й на землі, під землею і на морі, і все те, що в них, говорило: Тому, Хто сидить на престолі, і Агнцеві – благословення, честь, слава і влада навіки-віків!» (Об. 5:13).

Павліна Снівак

ЧОМУ Я ВІРЮ?

(закінчення, початок в №124(9), 125(10), 126(11))

Роберт А. Лейдло, засновник великої торгової компанії Фармерс Трейдинг Компані, був широко відомий, як процвітаючий бізнесмен. Він народився в Шотландії у 1885 році. Коли Роберту виповнився рік, його батьки емігрували до Нової Зеландії. У 23 роки Лейдло зайнявся бізнесом, пов'язаним з доставкою товарів поштою в місті Окланд. Заснована ним справа швидко зросла в цілу мережу магазинів у багатьох містах Нової Зеландії. Сьогодні це велике підприємство нараховує більше ніж чотири тисячі чоловік.

Турбота про співпрацівників спонукала Роберта Лейдло написати цю книгу як свідчення його християнської віри. «Чому я вірю» побачила світ більше як на 30 мовах, що перевищує 50 мільйонів екземплярів. Ця книга допомогла багатьом людям повірити в Бога. Блискучий проповідник та авторитетний лідер, Роберт Лейдло був названий Біллі Гремом «одним з найвидатніших проповідників світу». (Продовжуємо друкувати уривки з цієї книги – ред.)

Бог, проти Якого ми згрішили, виніс нам справедливий вирок – смерть, але в Своему милосерді Він залишив місце судді, в особі Свого Сина замінив Собою грішників і прийняв на себе покарання за наші гріхи. В 2 Кор.5:19 сказано, що «Бог у Христі (у Христі, а не через Христа-авт.) примирив світ із Собою Самим...»

Бог Отець, Бог Син і Бог Дух Святий – це єдиний Бог, і він, проти Якого ми згрішили, осудив нас і Сам поніс за нас покарання, а тепер пропонує нам повне беззастережне звільнення, засноване на Його абсолютній справедливості. Ось чому апостол Павло в Посланні до Римлян каже: «Бо я не соромлюсь Євангелії, бо ж вона – сила Божя на спасіння кожного, хто вірує...Правда бо Божа з'являється в ній з віри в віру...» (Рим. 1:16–17).

І я також можу сказати, що не соромлюсь Євангелія Христового, бо ніхто не може знайти вади в праведності прощення, запропонованого Богом людині, і ви можете одержати цю праведність зараз, в цю мить, якщо ви просто погодитесь її прийняти.

Часто мені задають питання: «Невже лише прийняття Христа дасть мені вічне спасіння?» Так, хоча простота цієї вимоги деколи викликає непорозуміння. Коли Ісус Христос

віддав Своє життя за мене, Він сказав:»Здійснилось!», і це означає, що ціна за людські гріхи була заплачена повністю. Про те, що почуття Божественної справедливості було задовільнено, свідчить воскресіння Христа. Викуплення було завершено Христом у той момент, коли Він віддав за тебе Своє життя. Воно звершилося, і якщо ти будеш намагатися щось додати, то лише все зіпсуєш. Тому приймай викуплення таким, як воно є – Його життя за твоє, і ти будеш спасений.

Християнин відрізняється від нехристиянина не освітою або соціальним станом, а своєю сутністю так, як квітка відрізняється від каменя – у квітці є те, чого камінь не має – життя, і в очах Господа християнин живий, а нехристиянин – мертвий. «А це свідчення, що Бог життя вічне нам дав, а життя це – у Сині Його. Хто має Сина, той має життя; хто не має Сина Божого, той не має життя» (1 Ів.5:11–12). Отже, основний критерій, згідно якого нас оцінює Бог, не в тому, освічені ми чи ні, а в тому, який вибрали шлях – шлях духовного життя або духовної смерті, чи прийняли Сина Божого як нашого Спасителя, який дає життя, що називається в Біблії життям вічним, чи відкинули Його, вибравши долю тих, «хто не має життя».

Але що ж потрібно зробити, щоб прийняти Христа своїм особистим Спасителем? Адже для Бога ми мертві через наші провини і гріхи (Єф.2:1). Хіба досить байдужого визнання того, що Ісус Христос віддав Своє життя за мене, щоб автоматично отримати спасіння? Звичайно ж ні!

В усіх нас є потаємні куточки душі, де зберігаються почуття, недоступні нікому іншому, і куди ми не хочемо нікого допускати. Але Ісус Христос, Син Божий, бажає зайняти в нашій душі якраз це місце. Ні на що менше Він не погоджується. І воістину, Його любов до нас дає Йому на це право. Так неуже я відмовлю Йому?

Яким би я не був жорстоким, але коли я згадаю безмежність Його любові до мене, коли думаю про те, що Він залишив славу Отця Свого і зійшов на землю, став істинною людиною лише для того, щоб страждати і померти за мене, надавши мені тим самим вічне життя, неуже не пом'якшає моє серце? Якби я важко хворий і безпорадний лежав у палаючому будинку, і друг мій кинувся б у полум'я, щоб спасти мене, і я залишився б цілим та неушкодженим, а він отримав би важкі опіки, хіба не рвалося б моє серце до нього? Звичайно, так!

І ось я стою лицем до лица з моїм Спасителем. І я починаю розуміти, що таке жертвна любов, коли чую Його слова: «Отче, відпусти їм, – бо не знають, що чинять вони!..» (Лук.23:24) Але навіть якщо ми могли б випробувати муки Христа (одна думка про них викликає в нас слюзи), але не зрозуміли б головного – сенс розп'яття залишився б закритим для нас. В Біблії сказано: «Бо Того, хто не віддав гріха, Він учинив за нас гріхом...» (2-ге Кор.5:21). Так ідіть же за мною, і давайте спробуємо осягнути, як сумувала душа Христа і Бога Отця – Того Єдиного Святого, знева-

жаючого гріх, який став жертвою за наші гріхи.

Зрозуміло, що чим вищий духовний розвиток, тим важче переносяться душевні страждання.

Але навіть якщо навіть нам дано відчуття ганьби гріха, що виходить за рамки наших звичайних прогріхів, подумайте самі, що означає гріх в усій його гідоті для Святого Бога! Тепер нам зрозуміло, чому у Гефсиманському саду Ісус, переповнений відразою до гріха, звертається в смертельній журбі: «Отче Мій, коли можна, нехай обмине ця чаша Мене...Та проте, – не як Я хочу, а як Ти...» (Мат.26:39).

Та не дивлячись на цей відчай, «так бо Бог полюбив світ, що дав Сина Свого Однородженого («Хто не віддав гріха, Він учинив за нас гріхом»), щоб кожен, хто вірує в Нього, не загинув, але мав життя вічне» (Ів.3:16, 2 Кор.5:21).

Чи розумієте ви тепер, що, залишаючись чесною людиною, неможливо зректися Того, Хто стільки зробив для мене і страждав за мене? Мій розум і моє серце переповнені цим розумінням, і мої почуття глибоко ним уражені; і тепер вся моя воля спрямована на те, щоб прийняти Ісуса всім моїм єством. І ось, я зробив вибір – Ісус Христос мій особистий Спаситель і мій Господь.

Христос зробив для нас усе. Ми повинні благоговійно визнати, що зробити більше, ніж зробив Він – неможливо, бо Він узяв на Себе наші гріхи, поніс покарання за них, воскрес силою Божою і тепер пропонує Себе всякому, хто прийме Його. Так прийміть же Його своїм Спасителем і Господом Богом.

Ви, мабуть, скажете: «Все це здається недосяжною таємницею, і абсолютно мені незрозуміло». Але і я не закликаю вас зрозуміти цю таємницю. Я і сам не можу її осягнути, і ні один християнин не спроможний цього зробити. Я просто закликаю вас радіти тому, що ця таємниця є.

Якщо ви знаєте людей, які прийняли Ісуса Христа своїм Спасителем, ви помітили, що вони змінилися після того настільки, що стали новими людьми у Христі. Невже це не торкається вас, адже отримати таку перемену не важче, ніж включити світло.

Так прийдіть і скажіть Богу: «Господи, я не можу осягнути Твоїх таємниць, я не знаю, чому ти так полюбив мене, що послав Ісуса Христа нести покарання за мої гріхи, але всім серцем і всією душею віддаюсь Тобі і дякую Тобі. Я вірю в Ісуса Христа як в свого Спасителя і переповнений великою вдячністю за Твою обітницю, щоб «кожен, хто вірує в Нього, не загинув, але мав життя вічне» (Ів.3:16)

Так само, як ми користуємось електроенергією, не намагаючись зрозуміти, як вона діє, ми повинні прийняти Христа як свого Спасителя, навіть якщо ми не можемо осягнути таємниці спасіння. Відкрийте своє серце Христу, і Він увіде у ваше життя. Настав час сказати: «Господи Ісусе, я весь Твій, моє тіло, моя душа і мій дух віднині Твої, а Ти – мій!»

Він чекає. Він бажає зцілити тебе і працювати над твоїм серцем.

«Верніться ж до Мене, і вернусь Я до вас! промовляє Господь Саваот.» (Малахія 3:7).

В людину закладено певний механізм. Ми потребуємо Його прощення. Багато психотерапевтів стверджують, що переважна кількість душевнохворих – це люди, у яких особливо яскраво виявлено почуття непростеності.

Критично важливо у цьому питанні вхопитися за істину. За єдину Правду, яка є Слово Боже.

Але є ворог душ людських, який невтомно працює над нав'язуванням та поширенням всякого роду брехні.

«Весь світ лежить у злі» (1 – е Ів.5:19). Достатньо лиш озирнутися довкола. Те, що зовсім нещодавно вважалося відхиленням, нині агресивно нав'язується як норма.

Те, що колись було соромно, нині вітається і подається під виглядом чогось хорошого.

Світ змінюється, моральні принципи народів дедалі відчутніше «зтираються». І в цьому перемінливому світі потрібно мати сталий дороговказ, яким є виключно Слово від Бога.

Істина у тому, що Бог тебе кличе, а також у тому, що ти не знайдеш спокою для своєї душі поза межами Його присутності. Твою душу може лікувати лиш Той, хто її створив... Залишається лиш кликати до Нього і шукати Його щирим серцем. (Єремія 33: 3)»Покликуй до Мене і тобі відповім, і тобі розповім про велике та незрозуміле, чого ти не знаєш!» (Єремія 33: 3)

« Ми знаємо, що Син Божий прийшов, і ро-
зум нам дав, щоб пізнати Правдивого, і щоб бути в правдивому Сині Його, Ісусі Христі. Він Бог правдивий і вічне життя!» (1 Ів. 9:20)

БОГ В ТІЛІ

У Давидовім місті, в далекі часи,
Коли ніч простелялася полем,
Таємниця звершилася на висоті,
Що є доказом Бога любові.

Те, що втратив Адам у Едемському саду,
Те, що було до гріхопадіння,
Бог вернув нам дарунком в цю ніч рокову:
Послав Сина у справі спасіння.

Слава линула в небі і мир на землі:
Зустрічай, земле, Божого Сина...
І під ангельський спів, при вечірній зорі,
Взявши тіло, родилась ДИТИНА.

Та не радо Його зустрічав Віфлеєм,
Хоч пророки про Нього писали,
Час відвідин Його не пізнали тоді,
І в цю ніч на Христа не чекали.

Цар Царів народивсь не в палатах земних,
А в старому хліві.. Там, на сні,
Прийняв тіло від Діви Марії в цю ніч,
Щоби гріх був засуджений в тілі.

На землі Він прожив не для себе, для нас.
Знав: Його поведуть на Голгофу,
Руки й ноги приб'ють, коли прийде той час,
Щоб прокласти до неба дорогу.

Наперед бачив Він ті знущання біль,
Як заплатити за нашу свободу,
Як, відкинувши Правду, не приймуть усі
Й не чекатимуть знову приходу.

План спасіння звершивсь на Голгофі, і вже
Нам відкрилися вічні оселі,
Дух Святий до людей знову вістку несе,
Що Ісус прийде вдруге на землю.

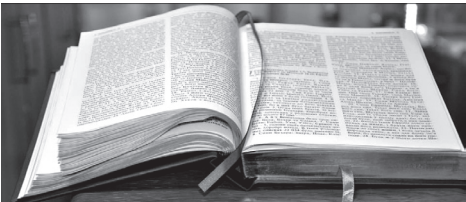
Прийде в Славі Отця, не Дитятком малим,
Як Суддя, як Володар завіту,
Щоби вірних забрати в Єрусалим...
Й суд звершить над народами світу.

Хоча темрява скрізь, Віфлеємська зоря
І Голгофа ще світять в темряві,
Щоб в Ісусі Христі розпізнали Царя
Неземної, небесної слави.

Бо Отець проявив свою милість для всіх,
Зрозуміла, щоб всяка людина,
Що не буде страшним другим прихід
для тих,
Хто у серце впустив Його Сина!

О.Фабін

СКАРБ

Дорогоцінне... Які асоціації виникають у нас при цьому слові? Для когось це банальні коштовності, для інших же – сім'я, добробут. Для людини із країни, яка воює – це мир. І все перелічене є певним скарбом. Усе, що добре в очах людини, становить для неї цінність.

Проте є щось глибше, що ґрунтовно впливає на все наше буття. ПРАВДА.

У світі, повному брехні, це поняття все більше паплюжиться. І, на жаль, багато людей звикають до її повної відсутності або ж до викривленого «варіанту» правди.

Чим же насправді вона являється? Правда – це єдине вірне мірило усіх людських дій. Лиш володіючи нею, ми набуваємо здатності давати оцінку певним вчинкам.

Правда – це дарунок Божий. Це наш надійний маяк у мігловитому світі.

Ми можемо відшукати її на сторінках Святого Письма. Вона непорушна і єдина

А поширене твердження, що «Правда у кожного своя» є безглуздом та хибним.

Вона єдина. Люди не бажають визнавати правди Творця і намагаються видати своє власне розуміння речей за абсолютну істину.

Але, як сказано у Слові Божому, «Людське серце найлукавіше над все та невігойне, хто пізнає його?» (Єремія 17:9). Ми не можемо опиратися на власні переживання, власне сприйняття реальності або ж сліпо довіряти іншим людям. Цей маяк був би надто ненадійним. Натомість, ми маємо Слово від Всевишнього Бога, Слово, яке є справжньою істиною. Непорушне. Вічне.

«І пізнасте правду, а правда вас вільними зробить!» (Івана 8:32).

Без істини неможлива свобода. Не маючи справжньої істини, людина потрапляє під вплив хибних переконань, страхів та звичаїв.

Істина заключається у тому, що Ісус Христос прийняв плоть, переніс страждання, був убитий і воскрес для виправдання всякої душі. І твоєї також. Істина полягає у тому, що ти можеш бути вільним. Вільним через віру в жертву Христа. Вільним від залежностей, вільним від проклять, вільним від негативного мислення, вільним від заздрощів, гніву, страху та будь-чого іншого, чим може бути зв'язана твоя душа.

Ти можеш і повинен бути вільним! За тебе заплачено ціну, ти викуплений...

Ти можеш дихати на повні груди. В тебе є надія. Самому Творцеві Всесвіту є справа до тебе... Такого маленького у порівнянні із Землею – і такого цінного в очах Божих! Це неможливо оцінити. Ми не здатні викупити свою душу, як би ми не старалися. Але ми помилувані і прийняті.

Правда у тому, що Господь чекає тебе. Навіть після тисячі духовних поразок, навіть тоді, коли ти сам не здатен пробачити собі.

зум нам дав, щоб пізнати Правдивого, і щоб бути в правдивому Сині Його, Ісусі Христі. Він Бог правдивий і вічне життя!» (1 Ів. 9:20)

Наш Бог є Батьком усякої правди. Лиш у Нього істина. Лише Він здатен відкривати наші очі та розум, щоб ми бачили та розуміли. Щоб нам не блукати у темряві брехні.

Наскільки багата людина, яка володіє Істиною! Істиною про себе, про власне призначення, яке полягає у тому, щоб бути в мирі з Богом і прославляти Його словами та вчинками.

Чому так багато нещасних людей? Чому, навіть маючи усі матеріальні блага, людина може залишатися нещасною? Справа у тому, що є щось глибше. Щось важливіше. Істина. Правда, яка звільняє, дає напрямок і вказує на кінцеву мету.

І сьогодні вона доступна нам. Безмірне багатство правди пропонується кожному.

«Бо це добре й приємне Спасителеві нашому Богові, що хоче, щоб усі люди спаслися, і прийшли до пізнання правди. Один бо є Бог, і один Посередник між Богом та людьми, людина Христос Ісус, що дав Самого Себе на викуп за всіх.» (1 Тим. 2:3–6)

Друже, не дай лукавому водити тебе за ніс! Пізнавай істину, живи у свободі. Служи Господу. І з радістю проживай кожен день, знаючи, що ми все ближче до іншого, досконалого світу, де нас очікує зустріч з Творцем. Живи у правді, щоб не боятися, а з радістю і надією чекати того дня.

Благословіння!

Марк Лукін
Нефтенбах, Швейцарія

СВІДОЦТВО СИЛИ МОЛИТВИ

В минулому році я отримав запрошення поїхати на служіння у Непал разом з Василем Тищенком. Хочу засвідчити, що зробив Господь.

Коли ми приїхали на північ Непалу, де були заплановані євангелізаційні служіння, в першу неділю ми поверталися на машині з богослужіння в те місце, де ми ночували. Я трохи задрімав і прокинувся від удару. Розбилося лобове скло, і водій у розпачі повторює: «О ні, ні, ні!...». Я запитав, що сталося: виявилося, що рікша (це такий мотороллер для перевезення людей) якимось чином виїхав на зустрічну смугу, і ми на швидкості не встигли загальмувати і вдарили його. Рікша була розбита на три частини, водій її лежить на землі, в крові, видно, що зламана рука, ноги, пасажири також лежать на землі... Я вийшов з машини і не знав, що робити, просто став молитись. Коли ми не знаємо, як молитись, сам Дух «...заступається за нас невимовними зізданнями» (Рим.8:26).

Тим часом мій водій зателефонував пастору і в поліцію. А поруч було село. Стали збігатись люди, стоїть плач, крик, я не знаю, що робити, продовжую молитись. Я очікував, що приїде поліція, зробить заміри, розбереться з обставинами аварії... А там, виявляється, все по-іншому, хоча було видно, що рікша стояла на нашій смузі руху. Натопв ставав все більшим, люди почали хапати каміння і бити скло в машині, мій водій десь зник.

Приїхав пастор нашої церкви, підійшов до мене і каже: «Бери свою сумку і йди, тебе там чекає інший пастор, іди з ним». Ми при-

їхали до готелю, продовжуємо молитись, що відбувається на місці аварії – не знаємо. А раптом цей розлючений натовп приїде до готелю? За свої майже 30 років місіонерського служіння я вперше мав такі переживання.

І от хочу сказати, яке велике значення має молитва! Іноді ми, віруючі, нехтуємо молитвою. А молитва має велику силу, тому що ми не знаємо, що відбувається у духовному світі, коли ми молимося. Але коли ми молимося – щось відбувається! Ми одразу розіслали інформацію нашим молитовникам, коротко описали ситуацію, всі почали молитись. Зателефонував пастор і сказав, що не може навіть підійти до машини, бо зібрався дуже великий натовп, до 500 чоловік, вийшло майже все село, розлючені люди почали палити вогнище, щоб спалити цю машину, бо постраждали їхні родичі та знайомі. Пастор знайшов водія, який втік у ліс, бо знав, які можуть бути наслідки, аж до фізичної розправи. А я ще сподівався, що поліція у всьому розбереться. Ми молились за цього пастора, щоб Бог дав йому мудрості, що казати.

Пастор узяв водія і поїхав у поліцію, а там йому сказали, що не треба було навіть зупинятись, а одразу після аварії їхати до поліції, бо нас могли забити камінням. Виявляється, там правила не такі, як у нас: там у кого більша автівка, той і винний! У нас була велика автівка, отже ми були винні! Пастор повинен був узяти всі медичні витрати на себе, оскільки водій рідше був у дуже поганому стані, думали, що він помер. У лікарні не могли надати належної допо-

моги і перевезли його у Індію, а там сказали, що якщо він переживе першу ніч, то залишиться без ніг, їх прийдеться ампутувати. І от дивіться, як працює молитва. Наші друзі по всьому світу моляться, і Бог робить перше диво: водій залишається живий, хоча скоріш за все мав померти. Друге диво: хотіли ампутувати ноги, люди моляться – ноги не ампутували!

Наш пастор повинен був підписати документ, що бере на себе всі витрати по лікуванню постраждалих, що купити нову рікшу, а якщо хтось з постраждалих помер – то пастор повинен забезпечувати його дітей до повноліття. Пастор був дуже засмучений, але ми молились, і Господь розрадив його. Незабаром постраждали були виписані з лікарні, водій рідше не втратив ноги і теж був незабаром виписаний з лікарні, нашого водія випустили з в'язниці, пастору Бог послав фінанси, щоб відшкодувати витрати на лікування та нову рікшу...

Друзі, хочу вам сказати – Бог будь-яку ситуацію може використати для Своєї слави. Саме у тому селі, біля якого стався аварія, ми мали наступного дня проводити євангелізаційне зібрання. Там мешкає одна з найнижчих каст, про яку мало хто навіть і чув. Але коли наші друзі по всьому світу почали молитись за це село, за цих людей, молились за те, щоб до невеличкої групи віруючих людей долучалися ще мешканці села, і щоб згодом зробити там церкву.

Коли складні обставини, і ми не знаємо, що відбувається, Всемогутній Господь може все використати для Своєї слави. Я питав Бога – чому так сталося? Ми приїхали потрудитись для Господа – а потрапили у складну ситуа-

цію. Але потім зрозумів: ми не повинні запитувати – чому? Бог знає, чому. Ми повинні молитись і запитувати, що Бог хоче зробити у цій ситуації, щоб прославилося Його Ім'я. Навіть пастор потім свідчив про це чудо, що ми там опинились, молились разом, що по всьому світу водій не лишився калікою, Бог послав пастору фінанси для відшкодування витрат (він сам би не зміг оплатити лікування та нову рікшу). Всі наступні служіння, які ми проводили, Бог благословив, Дух Святий торкався сердець, багато людей калялись, Бог хрестив Духом святим, провели пасторську конференцію у Гімалайських горах. Ми бачили, що темні сили перешкождали всьому цьому. Апостол Павло казав: «Не допустив мене сатана...». Трапляються ситуації, коли всі темні сили протистоять нам, щоб ми не зробили того, що хоче Господь, для чого Він нас покликав. І тут важливо не припиняти молитись, клопотатись, чути голос Божий, тому що іноді Господь спонукає нас молитись за когось. Ми навіть не знаємо – чому, а Господь каже – продовжуй молитись! Можливо, з часом ми дізнаємось, чому Бог нас спонукав молитись саме за цю людину.

Господь чує наші молитви і обов'язково відповідає. У всіх непередбачуваних ситуаціях потрібно молитись. У духовному світі наша молитва входить у Божу присутність. Коли ви молитесь – Бог відповість нам, але не так, як ми бажаємо, але пояснить, чому Він послав у наше життя ці обставини, з якою метою. «Тим, хто любить Бога, хто покликаний Його постановою, усе допомагає на добре» (Рим.8:28).

І ще одне диво у цій аварії: водій рідше після цього покаявся і віддав своє життя Ісусу Христу!

Микола Поляков, місіонер (передача)
Вячеслава Бойнецького
«День за днем»
переклад – Олена Ронжина.

«ТИ ДОСЛІДИВ МОЮ СТЕЖКУ..., ПЕРЕДБАЧИВ УСІ МОЇ ДОРОГИ»

(Пс.138:3)

На фото зліва направо: Олег, Віталій, Богдан, Михайло, Павло.

Дорогі читачі! Хочемо надати свідчення Слави Божої та Його милості до Своїх дітей. 26 листопада наші брати з Гайсинської церкви поїхали на Свято Жнив у село Соболівку і коли вже поверталися додому – потрапили в аварію. Але милостивий Господь все контролює, у Нього немає випадковостей. Дяка Господу – всі залишилися живі! Своїми свідченнями вони хочуть поділитися з вами.

Дорогі брати та сестри! Мене звали Трембовецький Олег. Я сам з міста Гайсин Вінницької області. Дякую Богу, що до цього часу я живий і практично здоровий. Хочу віддати всю славу Богу, тому що Він контролює наше життя, кожен день, кожна секунда в Його руках! Дякую Богу, що Він дав мені чудову дружину, діточок – п'ятьох донечок і синочка. Хочу поділитися свідченням Божої слави та милості, які не раз були мені явлені, і в останній раз також.

Ми з братами трудимось – співаємо, євангелізуємо групою, славимо Бога. І от в один чудовий день 26 листопада 2023 року ми поїхали на Свято Жнив – служіння подяки Богу за врожай, за все, що маємо на наших столах та у наших погібах. Поїхали в село Соболівку, співали, молились, славили Бога, був чудовий недільний день – випав сніжок. Ми помолитись, сіли у машину, мікроавтобус на 9 місць, і вирушили у дорогу. Я сидів біля водія і все миловався гарною погодою. І от приблизно через 10 хвилин, коли ми спускалися донизу, машину закрутило, розвернуло на 180 градусів у другу сторону і понесло з дороги на дерева. Мить – і я кричав від болю, тому що гілкою мені розірвало ліву ногу вище коліна аж до паху. Я почав кричати від того суцільного болю в нозі.

Хочу з вами поділитися, дорогі друзі, щоб ми з вами задумались, що кожен день, кожна

хвилину, яку Бог дає, ми повинні правильно жити, ми повинні слідкувати за своїм життям, за своїми вчинками, словами. Ми завжди повинні бути в мирі з усіма людьми. Я розумів, що у мене три хвилини є на те, щоб покаятись, щоб згадати, що в житті не так було. Бог говорив, що буде забирати готових і не готових, і я думав – який милостивий Бог, що дав мені ці 3 хвилини на покаяння, щоб я не пішов на суд, а пішов до Тебе, в Твої оселі прекрасні! (Чому саме три хвилини – бо коли приїхала «швидка», лікарі сказали, що при таких травмах людина стікає кров'ю за три хвилини. Але Бог дав мудрості братам, вони до приїзду медиків наклали джгута Олегові і частково зупинили кровотечу – ред.)

Я перший раз в житті пережив таке відчуття, що у мене з грудей і вище має вийти душа, дух і залишити моє тіло! Я це відчував, я кричав і каюся, і ні про що я не згадав – про всі блага земні, про всі наші здобутки, про гроші, будинок, сім'ю, батьків. Бог змилювався – я знепритомнів і не відчував тих мук та болю. Останнє, про що я згадав після покаяння – це про свою дружину, яка залишиться з дітками і якій буде дуже важко. Я кричав: «Брати, зателефонуйте до неї, я хочу з нею попрощатися! Сказати, що я її дуже сильно люблю!». Коли я уходив з дому, ми попрощалися, я її поцілував, помахав рукою – і все. І знаєте, в цю мить така пара проїшла передо мною, перед моїми очима, і я втратив свідомість.

Тому, дорогі брати та сестри, вся подяка Богу, який залишив мене жити на цій землі. Я хочу сказати кожному з вас, що ви є діти Божі, якщо ви є у винограднику Божому – займіться ділом Божим, робіть діло Боже, тому що нічого не згадається, тільки наші добрі справи, які ми робили перед лицем Божим (або погані). Тому трудіться кожен день, кожному Бог дав талант, кожного Бог наділив здатністю щось робити. Тому що коли Ісус почне

обрізати Свій виноградник, буде дуже боляче.

Я дуже дякую Богові, бо хто тільки не дивиться ці фотографії – всі кажуть: «Дякуй Богові, що Він залишив тобі життя!», тому що близько артерія проходила. І не один лікар казав, що я народився «у сорочці». Але я знаю, що ця «сорочка» – Ісус Христос, це наш захист, це Його кров, пролита за наші гріхи, щоб ми жили не для себе, а для Його слави! Амінь.

Олег Трембовецький

Вітаю усіх, хто буде читати це свідчення, любов'ю Господа нашого Ісуса Христа! Я Богдан Олексієнко, проживаю у місті Гайсин Вінницької області. Бог дав мені прекрасну дружину, вісім діток. Розумію те, що Бог покликав нас і доручив велику справу. Маючи таку нагоду засвідчити про милість Божу, хочу сказати словами однієї пісні: «Який великий Бог, а так близько!» Він настільки близько до кожного з нас, що ми інколи навіть не усвідомлюємо, що кожен крок нашого життя під контролем Божим. У Слові Божому, у псалмі 138 написано: «Ти знаєш, коли я сідаю і коли встаю, Ти задалегідь вникнув у задуми мої» Я вірю, що Бог знав той день і той шлях, яким ми їхали з братами, звершуючи працю Божу. І перш, ніж ми були на тому місці, де трапилася ДТП, там був Господь.

26 листопада 2023 року нас з братами, з якими ми багато років трудимось, запросили у сусідній район, у село Соболівка на Свято Жнив, подяки Богу за урожай. Було благословення зібрання, після нього спілкування за обідніми столами, подяка Богу за їху. Коли вийшли на двір – побачили, що випав гарний сніг. Ми помолитись Богу перед дорогою, посідали у бус (нас було четверо братів: Олег, Віталій, Павло, я і четверо діток), я був за кермом власного автомобіля. Настрій був гарний, особливо дітки раділи снігу. Їхали з невеликою швидкістю, бо розуміли, що слизько. Попереду сиділи Павло, Олег і я за кермом. Проїхавши кілометрів 5–7, машина несподівано розвернулася на 180 градусів і нас кинуло через зустрічну смугу руху не узбіччя, де була лісосмуга. Щоб ви розуміли, нас не носило, не кидало, не було навіть часу, щоб зреагувати на те, що сталося. І через бокове переднє вікно в салон заходить дерево, яке було звалене, сухе і висіло на певній висоті на узбіччі. Ця ситуація трапилася за лічені секунди, але була повністю контрольована Богом. Були важкі тілесні ушкодження у мене і у Олега, який сидів поруч, але дякувати Господу – всі лишилися живі. Якби це дерево не пішло під ноги, а вище, на

рівні сидіння, – могло би розірвати всіх трьох, що сиділи попереду. Але Бог розпорядився по-іншому. Поки брати надавали допомогу Олегу, у якого була рвана рана на лівій нозі, я зміг вибратись з машини (я отримав сильний удар по ногах, трохи нижче колін) і зателефонував у «швидку допомогу». Приїхали «швидка», поліція, служба ДСНС, і один з працівників, зазирнувши в салон авто, де було дерево, запитував мене: «І тут що, залишилися живі люди?» Я відповів: «Так, всі живі, слава Богу!».

У Слові Божому записані такі слова: «Ти дослідив мою стежку, передбачив усі мої дороги». Я вірю, що та дорога, якою ми їхали, була передбачена Господом. Дорогі друзі! Наше життя могло закінчитись 26 листопада, але ми того не планували. Благослови усіх нас Господь, щоб ми поміркували над усім своїм життям: «Чи готовий я сьогодні стати перед Богом?»

Богдан Олексієнко

Друзі, якщо хтось хоче прослухати ці свідчення у аудіоформаті – скористайтесь QR кодами, які ми надаємо.

НАЙЦІННІШИЙ РЕСУРС

«На все свій час, усякій справі в цім житті – своя пора. Час для народження, і час для смерті, час посадити й час вирвати посаджене з корінням. Час убивати й час лікувати, час руйнувати й час будувати. Час плакати і час сміятися, час сумувати й час танцювати. Час розкидати каміння й час збирати каміння, час обнімати й час уникати обіймів. Час шукати й час кидати пошуки. Час тримати й час відпускати. Час розривати одяг й час шивати. Час мовчати й час говорити. Час кохати й час ненавидіти. Час для війни і час для миру. Що користі трудівникові з його праці? Я бачив усе, що Бог відвів людині робити. Він робить усе прекрасним у свій час» (Еккл. 3:1–11).

Все на землі є тимчасовим, хитким і непостійним. Наше життя із року в рік протікає в постійному русі змін. Кожен рік приносить нам все нові глобальні «сюрпризи» у вигляді економічних криз, стихійних лих, різновидів хвороби та військових дій. Спочатку ми дивуємося і лякаємося, потім приймаємо певні серйозні рішення, та згодом починаємо звикати до тих обставин та викликів повсякдення. Звикаємо жити під час епідемій, звикаємо чути сигнал тривоги, звикаємо до жахів війни. Багато людей зневірюються та втрачають надію, їм здається, що ця війна чи страшна хвороба ніколи не закінчиться, бо проходять місяці і роки, а кінця чи розв'язки проблеми не видно. Але якщо подивитися на ті події, що вже стали історією, то все має свій початок і свій кінець. Як пише цар Соломон в книзі Еклезіяста (що означає вчителя або проповідника): «на все свій час, усякій справі в цім житті – своя пора».

Батько Соломона цар Давид так пише в одному з своїх псалмів: «Ще гори народитися не встигли, землі простори ще не сотворились, а ти вже Богом був. Ти завжди існував і жити вічно будеш, Боже! Синам людським Ти народження й життя даєш, та згодом повертаєш в порох. Тисячоліття, як вчорашній день для Тебе, як ніч минає швидко до світанку. Ти змитаєш нас, наше життя минає наче сон, ще й не розвиднілося, а нас уже немає. Ми, як трава, що вранці виростає, а ввечері суха, зів'яла» (Пс. 90:3–6).

Скажіть, хто з нас може керувати часом, хто може зупинити його? Люди мріють і фантазують про машину часу, вигадують еліксир молодості, та ще ніхто не уникнув смерті. З того часу, як Бог вигнав перших людей з Едему, в людське життя ввійшла повільна смерть, зробивши наші тіла непридатними для вічності. І хоч перші люди жили досить довго, до тисячі років, зрештою і вони помирали. Тільки Господь контролює і визначає час для всього творіння. Лише Бог непідвладний часу, бо Він є Бог вічності і живе поза часом. Його можна порівняти з Автором книги, в якій ми, як персонажі, виконуємо певні ролі, де Автор знає наше минуле, теперішнє і майбутнє, бо Сам існує поза книгою. Апостол Петро так пише про Бога: «Та не забувайте, любі мої друзі, що для Бога один день, як тисяча років, а тисяча років, як один день» (2-е Пет.3:8).

Якщо уважно прочитати слова Соломона, то можна зробити такий висновок, що Бог дав час людині, щоб розпоряджатися ним з розумом, але людина сама вибирає свій шлях. Тільки двох речей не дано людині обрати – це час народжуватися і час померати. Люди протягом всієї історії убивають або лікують, руйнують або будують, плачуть або сміються, люблять або ненавидять, воюють або миряться. Бог створив нас розумними істотами, і тому людина, яка стає на шлях світла, завжди вчиться, щоб вміти лікувати або будувати, чи любити і жити в мирі. Той же,

хто обирає недобрий шлях, – йому не потрібно особо вчитися вбивати, руйнувати чи ненавидіти; злі вчинки входять самі собою через гріховну людську природу, надбану від Адама.

Щоб нам допомогти стати на Божий шлях, в свій час Бог послав Сина Свого на землю, Який народився немовлям від Марії. Ще від народження вогоріг душ людських намагався знищити Ісуса, але помер Він саме так, як було назначено Богом, і тоді, коли мало відбутися заплановане Ним спасіння людства від гріха. Цар Ірод намагався вбити Ісуса ще немовлям, далі євангеліст Лука описує такий випадок: «І всі присутні в синагозі були розгнівані, почувши ті слова. Вони підхопилися й вигнали Ісуса з міста, й відвели Його аж на край гори, на якій стояло їхнє місто, щоб скинути зі скелі. Але Він пройшов крізь натовп і подався геть» (Лук.4:28–30). А Апостол Іван так пише про останню вечерю Христа: «Було це перед святом Пасхи. Ісус знав, що настанала година Йому покинути цей світ і піти до Отця Свого. Він завжди любив тих, хто був з Ним у світі, та час прийшов показати їм, що любов ця до них була безмежною» (Ів.13:1). На відміну від нас Ісус знав час, коли мав прийняти смерть від рук римлян найжорстокішим образом, в страшних стражданнях та муках. Але такий був задум Божий, щоб могутня римська імперія та найпоширеніша на той час грецька мова стали носіями християнства по всіх куточках землі.

Народження Ісуса чимось нагадує народження іншого вождя Ізраїлю, Мойсея, якого теж з самого народження чатувала смерть. «Зрештою, до влади над Єгиптом прийшов інший цар, який не знав Йосипа. Він підступно повівся з нашим народом, був жорстокий до наших прабатьків: він змушував їх кидати своїх немовлят напризволяще, щоб ті вмирили. У той час народився Мойсей, котрий був надзвичайно вродливим немовлям. Три місяці він ріс у батьківському домі. Коли ж прийшов час полишити дитину, Мойсея забрала до себе фараонова дочка, і виросла його як свого сина» (Дії 7:18–21). Мойсей по задуму

Божому народився під час найбільш несприятливих умов для хлопчиків євреїв, тому що всіх немовлят чоловічого роду вбивали. Та завдяки міцній вірі його батьків, незважаючи на всі ризики бути викритими і покараними, вони зберегли життя маленького Мойсея. Його матір приховувала свою вагітність, положила та надзвичайно вродливого синочка наскільки це було можливо, аж до тримісячного віку. Потім вона поклала його в просмолену корзину і спустила по річці, де його дивним чином знайшла та прихистила дочка фараонова. Важко уявити собі цю картину, коли мати прощається та залишає своє немовля, сподіваючись на милість Божу. І Божий захист прийшов звідти, звідки ніхто не очікував, від ворогів Ізраїлю та з дому фараона. Мойсей замість смерті таким чином отримав статус сина фараона і був навчений всій мудрості єгипетській.

У Бога на все свій час, і тому, коли приходять дні злі, це ще не кінець, а можливо лише початок для чогось кращого і більшого. В обох випадках, як з Мойсеєм, так і з Ісусом, їхнє народження стало початком великого спасіння для багатьох людей. Час – це найкоштовніший ресурс, яким ми володіємо. Людина, час якої вийшов, не може користуватися жодними земними багатствами, навіть якщо вона багата, як Соломон. Апостол Павло застерігає: «Тож пильнуйте, як ви живете: не чиніть, як нерозумні, але будьте розумними. Використовуйте кожен нагоду творити добро, бо часи зараз недобрі» (Єф.5:15–16). Бог кожному з нас відміряв свій час, щоб ми встигли примиритися з Богом та людьми і не витрачали його марно на пусті речі. Скільки б ми не назбирали багатства на землі, та з собою нічого не візьмем, все залишиться тут, тому краще збагатитися вічним життям в оселях Божих. Направити свій час на добрі вчинки, на допомогу і милосердя іншим людям. Звісно, не всі можуть бути Мойсеєм чи Ісусом, але хтозна, можливо і через наше життя прийде спасіння в чийсь дім?

Скобелев Костянтин

Я - Світло,
а ви не бачите Мене;
Я - Шлях,
а ви не ідете за Мною;
Я - Істина,
а ви не вірите Мені;
Я - Життя,
а ви не шукаєте мене;
Якщо ви нещасливі, то не звинувачуйте Мене!

Я – Вчитель,
а ви не слухаєте Мене;
Я – Господь,
а ви не скоряєтесь Мені;
Я – ваш Бог,
а ви не молитесь Мені;
Я – ваш найкращий Друг,
а ви не любите Мене.

ЯКЩО ВИ ХОЧЕТЕ ПОКАЯТИСЬ, ТО ПОМОЛІТЬСЯ ЦІЄЮ МОЛИТВОЮ

«Владико Господи, що створив небо і землю, і море, і все, що в них! Ти послав Сина Свого Ісуса Христа в цей світ заради нашого спасіння. Ти віддав Його на страту за гріхи наші, щоб Ісус викупив нас Своєю кров'ю. Я усвідомлюю, що я грішний (грішна) і що відплата за гріх — смерть. Я каюсь у всіх своїх гріхах та відрікаюсь від них. І прошу Тебе, Боже, прости мене в Ім'я Ісуса Христа, Сина Твого. Я приймаю Тебе, Господь Ісус, як свого особистого Спасителя і приймаю спасіння, за яке Ти заплатив Своєю власною кров'ю. Я вірю, що Ти вмер на хресті Голгофському за мої гріхи та воскрес із мертвих для мого виправдання. Будь моїм Господом та доведи мене до святих небесних осель. Прийми мою молитву до престолу милості та благодаті Твоїєї. Я дякую Тобі, Господь Ісус, що Ти прийняв мене, ввійшов у моє серце та зробив мене новою людиною. Амінь!»

Дай собі шанс – звернись до Бога

Запрошуємо Вас на богослужіння, де Ви можете почути Слово Боже і де помоляться за вас.

Адреса: м. Вінниця, вул. Левка Лук'яненка, 13. ПТ – 19:00, НД – 10:00,18:00.

РЕДАКЦІЯ ГАЗЕТИ ЩИРО ДЯКУЄ ЦЕРКВІ LOGOS, ВАРШАВА, ЗА НАДАННЯ КОШТІВ ДЛЯ ДРУКУ ГАЗЕТИ

Нашу газету можна прочитати на сайті <http://church-logos.org/> Евангельская церковь «LOGOS» Варшава

Коли прочитаєте газету – не викидайте; будь ласка, передайте її іншим

ЯКЩО ВИ БАЖАЄТЕ ПІДТРИМАТИ НАС ФІНАНСОВО АБО ВІДПРАВИТИ ВІДГУКИ ПРО ГАЗЕТУ, ТО ЦЕ МОЖНА ЗРОБИТИ ПО НИЖЧЕВКАЗАНИХ АДРЕСАХ.

Свідцтво про державну реєстрацію друкованого засобу масової інформації Серія KB № 20494-10294ПР	Електронна адреса: christiannewspaper2017@gmail.com Поштова адреса: м. Вінниця, вул. Стрілецька-101, кв.4	Засновник та гол. редактор: Ісоян Карен Григорі Коректор: Олена Ронжина, Відповідальний редактор: Костянтин Скобелев	Наш рахунок в ПРИВАТБАНКУ для гривневих надходжень (благодійних внесків) – № рахунку: 26205880550147 МФО 305299, ОКПО 14360570 Вф ПАТ КБ «ПРИВАТБАНК» Призначення платежу: Благодійні внески Для зарахування карту № 5168 7574 0249 7244 Ронжина Олена Анатоліївна	Надруковано: ТОВ «Прес Корпорейшн Лімітед», м. Вінниця, вул. Чехова 12а, тел.: (0432)55-63-97. Зам.2320710 Наклад: 1000 примірників.
---	--	--	---	---